

— Öleld a messzebben élő női testet!
— Hallgasd az öntudatlan csimota-csivitelést!

*Elvetemültség — áldozat!
Szabaddá tettek engem vereségek.
Szolgálatot keresek nálad,
szerencse végett kockáztatok.*

ACZÉL GÉZA

Andrej Tarhanov vogul költővel és Taiszja Szeburova osztják újságírónővel beszélgetünk a fehér asztalnál s rágjuk a pirított cirbolyafenyő magot

belátható ily hosszú cím után nehéz kiröpíteni a verset már pedig aki a röpítéshez nem ért s nem tudja a kiszabadult szót mikor s mely pontján az ívnek kapják fel légáramok s hogyan karmol az érzékeny idegekbe a földúsított jelentés mely még szikkadt korunkban is kivált némi szellemi izgalmat s annyi fáradságot mindenképp érdemel hogy megíródjon a mű gyalogoljon új dimenziókba a gondolat hisz helyette ugyan mit csinálhatna a költő legfeljebb ha sétálna kutyákat etetne várná haza a nőt és olvasgatná a nála is laposabb elmék testes firkálmányait fogjon csak hozzá az alakítgatáshoz s induljon el a közelmúlt történelmi hisztériáinak kásahegyén túlra a nagyokosok trianonján pocakosok kiegyezésén elidegenedéssel még unalmukban sem kacérkodó kurucokon török és tatár meséken mindenféle mongol nyilakon egy cirbolyafenyő alá melyről most közelebbit ne is említsünk nehogy kiderüljön tudatlanságunk s csorbuljon általa tovább a vers mert sokakkal ellentétben a butaság nem esztétikum s külön kezelendő az ős és a tehetség ülünk hát le a vogul költővel és az osztják újságírónővel a képzeletbeli fa alá vegyük sajjó szemfogainkhoz a kukoricaszem nagyságú magot s roppantsuk meg vékonyuló hegyénél mert izgatón édes az a mag mely immár in konkrétó fekszik itt a fehér asztalon tapasztalhatóan mint a fény és hihetően mint a kettős honfoglalás hogy voltunk s vagyunk s legalább egy estére nagyot merengünk a múlton jó hogy izgága őseink kilovagoltak a tundrás hazából jó megfontolt őseinknek hogy a szarvasok földjén maradtak